

Arrest

nr. 91 501 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelde op 5 maart 2012 mee dat verzoekster geen gevolg had gegeven aan een oproeping op 19 januari 2012 waardoor zij geacht werd afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag.

1.3. Verzoekster diende op 25 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn en van Georgische origine te zijn. In uw land van herkomst heeft u volgende problemen gekend.

In 2001 bent u gehuwd met de vader van uw dochter, K.(...) N.(...). Omdat hij u sloeg, scheidde u van hem in 2004. Sinds uw scheiding woonde u samen met uw moeder, uw grootmoeder, 2 ooms, 1 tante en uw dochter A.(...) N.(...) in het dorp Ortashen nabij de stad Gori. Uw 2 ooms, J.(...) en A.(...) G.(...) - en voornamelijk uw oom J.(...) - houden vast aan tradities en verboden u naar de manicure te gaan of om make-up te dragen omdat u gescheiden was. U mocht van hen ook niet werken. Omdat u gescheiden was, mocht u van hen geen contact hebben met mannen. Oom J.(...) drinkt regelmatig en wordt dan agressief.

Oom J.(...) heeft zijn vader met een schaar gedood toen u 15 jaar was. Hij heeft hiervoor 3 maanden in de gevangenis gezeten. Wanneer u zich tegen hem verzette, trok oom J.(...) aan uw haren. Naar aanleiding van deze ruzies heeft u blauwe plekken opgelopen, maar geen littekens. Door de ruzies had u steeds hoofdpijn. U had een relatie met N.(...) B.(...), met wie u in 2011 op traditionele wijze gehuwd bent. Uw familie was tegen jullie relatie.

U had een appartement in de stad Gori. Dit was uw domicilieadres en heeft u van uw moeder gekregen. Na de ruzies met uw ooms verhuisde u verscheidene keren met uw dochter naar dit appartement. Maar uw oom J.(...) sleurde u steeds terug naar zijn huis. Hij vond dat u daar alles had wat u nodig had. Op 28 november 2011 verhuisde u na een erge ruzie met uw ooms voor de laatste keer naar uw appartement. Diezelfde nacht kwamen uw beide ooms u in dronken toestand terughalen. Hierna besloot u samen met N.(...) B.(...) uw land te verlaten. U verkocht uw appartement aan uw buur voor 12.000 euro.

U heeft N.(...) 10.000 euro betaald voor uw reis naar België. Uw dochter bleef achter bij uw moeder in Georgië. Op 2 januari 2012 bent u samen met N.(...) per vliegtuig naar België gereisd en hebben jullie op 9 januari 2012 een asielaanvraag ingediend. Echter, u kwam niet opdagen voor het interview omdat N.(...) al uw documenten, waaronder de oproeping om zich bij het CGVS aan te melden, bij zich had. Bijgevolg werd op 5 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten tot een afstand van asielaanvraag. Op 25 april 2012 diende u een tweede asielaanvraag in.

U hoopte uw dochter naar België te kunnen overbrengen en er samen met N.(...) en uw dochter een gezin te vormen. Echter, na jullie aankomst in België liet N.(...) u aan uw lot over en sinds 29 februari 2012 zijn jullie uit elkaar.

Familieleden verwijten u dat u uw dochter in Georgië heeft achtergelaten en vertrokken bent met een man. Uw ooms, en voornamelijk oom J.(...), dreigen ermee u te doden wanneer u zou terugkeren naar Georgië. Uw oom J.(...) beledigt u in het bijzijn van uw dochter.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw rijbewijs en een kopie van uw trouwboekje met N.(...) B.(...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u van mening bent dat de Georgische autoriteiten niet in staat zijn om effectieve beschermingsmaatregelen te ondernemen tegen daders van huiselijk geweld, in casu uw 2 ooms J.(...) en A.(...). U verklaart namelijk geen klacht bij de politie of een andere Georgische instantie te hebben ingediend omdat u ervan overtuigd bent dat uw oom nooit zou gearresteerd worden en omdat uw oom, na enkel een waarschuwing te hebben gekregen, u nog slechter zou behandelen (CGVS 1 (21.05.2012), p. 11 ; CGVS 2 (28.06.2012), p. 5). U meent dat daders van huiselijk geweld er enkel een verwittiging krijgen van de instanties (CGVS 2, p. 6). Echter, bovenstaande beweringen zijn niet in overeenstemming met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld veel voorkomt in Georgië en dat slachtoffers zich doorgaans niet tot de politie wenden om bescherming in te roepen, doch dat dit niet te maken heeft met een slechte behandeling door de politie maar met schaamtegevoelens en angst voor wraak binnen de familie. In 2006 werd de Wet inzake Huiselijk Geweld aangenomen die een wettelijke basis verschaft aan nadere preventieve en beschermende regelgeving. Zo kan een slachtoffer onmiddellijk beschermende maatregelen vragen bij de rechtbank tegen huiselijk geweldplegers en is de politie gemachtigd om een tijdelijk straatverbod te geven tegen personen die verdacht worden van misbruik van een familielid, hetgeen gebeurde in 56% van de gevallen van huiselijk geweld gemeld bij de politie gedurende 2011. Straffen voor het schenden hiervan zijn relatief mild en ook blijkt dat niet iedere politieagent correct handelt in geval van huiselijk geweld.

Echter, het aantal door de politie en rechter genomen restrictieve maatregelen tegen daders van huiselijk geweld stijgt ieder jaar en er worden opleidingen gegeven aan politieagenten inzake huiselijk geweld. Verder is er onder meer de NGO Anti Violence Network of Georgia actief in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze organisatie heeft een uitgebreid netwerk van regionale en lokale comités en runt een tiental crisiscentra met professionele hulpverlening alsmede een tweetal opvangcentra. De organisatie begeleidt ook slachtoffers van huiselijk geweld in de gang naar de rechter. Er zijn door de overheid eveneens maatregelen genomen om de activiteiten van ministeries en NGO's in de strijd tegen huiselijk geweld te coördineren. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan worden besloten dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden in Georgië voorhanden zijn voor slachtoffers van huiselijk geweld.

Bovenstaande vaststellingen indachtig moet worden opgemerkt dat u geen enkele poging ondernomen heeft om een Georgische bevoegde instantie in te lichten betreffende uw problemen (CGVS 1, p. 11). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was. Dergelijke handelwijze toont absoluut niet aan dat de overheid in uw land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Tevens heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u zich op geen enkele andere plaats in Georgië kan vestigen. Het betreft immers een conflict met privé-personen die afkomstig zijn uit uw directe familiale kring en niet met de autoriteiten. Bovendien betreft het een conflict dat zich louter afspeelt op lokaal niveau. Meer bepaald blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen met uw ooms zich situeren in het dorp Ortashen en in de stad Gori, dat zich naast elkaar en op 15 à 20 minuten rijden van elkaar bevinden (CGVS 2, p. 4). Uw stelling volgens dewelke uw ooms u in heel Georgië zou kunnen vinden (CGVS 2, p. 7), heeft u niet kunnen onderbouwen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw ooms u elders in Georgië zouden kunnen vinden omdat Georgië klein is en hij u er overal zou kunnen vinden door uw contacten met kennissen en familieleden (CGVS 1, p. 10 ; CGVS 2, p. 7). Het betreft slechts een loutere veronderstelling dat iemand van uw familieleden of kennissen uw verblijfplaats zou vertellen aan uw oom. Uw verklaring volgens dewelke uw naam en die van uw dochter er zou geregistreerd staan en er duizenden websites bestaan waarop deze informatie wordt gepubliceerd (CGVS 2, p. 7), is een louter blote bewering en heeft u niet verder onderbouwd waardoor u deze verklaring niet kunt staven. Ook stelt u dat het erg gemakkelijk is om elders in Georgië een appartement te huren (CGVS 2, p. 7). Bijgevolg brengt u geen enkel afdoend element aan dat kan verklaren waarom u niet over een veilig vluchtalternatief binnen Georgië zou kunnen beschikken.

Uit hetgeen voorgaat blijkt dat u zelf niet aantoonde dat u voor uw problemen met uw familie niet op de bescherming van uw overheid kan rekenen en dat er voor u geen vluchtalternatief naar een ander deel van uw land van herkomst open staat. Deze vaststellingen zijn van die aard dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Immers, uw rijbewijs toont louter uw identiteit aan die geenszins betwist wordt. De kopie van uw trouwboekje toont louter aan dat u op traditionele wijze gehuwd bent met N.(...) B.(...). Echter, het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet voldoen aan de vereisten van de materiële motiveringsplicht en beweert op grond van rechtsleer dat het niet willen conformeren aan strenge godsdienstige en traditionele regels geaccepteerd wordt als een grond voor vervolging. Verzoekster meent dat zij een vrees voor vervolging koestert voor particulieren, in het bijzonder haar ooms, waartegen de staat onvoldoende bescherming kan bieden. Verzoekster verwijst hierbij naar internetbronnen en stelt dat geweld ondanks de inschrijving van de gelijkheid tussen man en vrouw in de grondwet een blijvend

sociaal probleem is in Georgië en dat de opvangtehuizen voor slachtoffers van huiselijk geweld nog niet operationeel zijn. Tevens stipt verzoekster aan dat de internationale organisaties die bescherming kunnen bieden aan slachtoffers van huiselijk geweld nog niet in voldoende mate verspreid zijn, dat de Georgische overheid zelf in de praktijk weinig reageert, dat de straffen mild zijn en niet elke agent even correct handelt wanneer hij wordt geconfronteerd met een klacht. De initiatieven die wel worden genomen door internationale organisaties, zo vervolgt verzoekster, zijn niet preventief waardoor verzoekster slechts na een nieuw voorval hulp zou kunnen gaan zoeken. Met betrekking tot het intern vluchtalternatief is verzoekster ervan overtuigd dat haar familie haar zal weten te vinden. Verzoekster vermeldt dat de schande die zij aan haar familie heeft toegebracht door te scheiden van haar eerste man zo groot is dat de familie vergelding zal zoeken. Zij wijst erop dat haar ooms hun gewelddadige natuur reeds hebben laten zien en dat zij haar zullen weten te vinden, mogelijk langs internet via de inschrijving in de school van haar dochter. Via de contacten van haar familie in Georgië vreest zij snel ontdekt te worden, ook als zij zich op een andere plaats in het land bevindt. Verzoekster besluit dat de beslissing niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.3. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt erop gewezen dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kan worden afgeleid dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden bestaan in Georgië in geval van huiselijk geweld. Hierbij stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om een bevoegde instantie in te lichten over haar problemen. Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij zich niet elders in Georgië kan vestigen om aan het lokale probleem met privé-personen te ontsnappen.

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor haar problemen met haar familie langs moederszijde nooit klacht heeft ingediend bij de politie in Georgië, dat zij nooit bij een andere instantie actie heeft ondernomen, dat zij zelfs nooit geïnformeerd heeft (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 21 mei 2012, p. 11) en geen advocaat heeft geraadpleegd (Ibid., p. 12). Verzoekster maakt dus geenszins aannemelijk dat zij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft gebruikt, laat staan uitgeput. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt inderdaad dat huiselijk geweld een reëel probleem is in Georgië, maar dat er sedert 2006 wetgevende initiatieven in dit verband werden genomen die in 2007 geleid hebben tot een concreet actieplan en in 2008 tot een coördinatie van de acties van de overheid en NGO's (stuk 13, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Georgië, 15 december 2009, p. 66). Tevens zou het optreden van de politie in geval van huiselijk geweld sedert 2010 verbeterd zijn door middel van opleiding (stuk 13, Landeninformatie, Country Reports on Human Rights Practices for 2011, US Department of State, p. 40-41). Verzoekster beweert op grond van informatie van 2010 dat de opvangtehuizen nog niet operationeel zijn, terwijl uit de informatie van de commissaris-generaal van 2011 blijkt dat er twee door de overheid en twee door NGO's georganiseerde opvangcentra actief zijn voor slachtoffers van huiselijk geweld (Ibid., p. 41). Door informatie van eerdere datum aan te halen,

toont verzoekster uiteraard niet aan dat de meer recente informatie van de commissaris-generaal onjuist zou zijn. Aangezien verzoekster verklaarde dat haar oom haar reeds had geslagen (stuk 3, gehoorverslag CGVS II, 28 juni 2012, p. 3), kan niet worden ingezien waarom verzoekster slechts na een nieuw voorval hulp zou kunnen gaan zoeken bij de initiatieven van de “*internationale*” organisaties, die volgens haar “*niet preventief*” van aard zijn. De commissaris-generaal kon op goede gronden besluiten dat verzoekster de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden niet had uitgeput.

2.5. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat verzoekster de overwegingen van de commissaris-generaal niet betwist over het lokaal karakter van haar problemen. Blijkens de gegevens van het administratief dossier verklaarde verzoekster dat zij zich niet elders in Georgië zou kunnen vestigen omdat Georgië veel te klein is en haar oom haar via kennissen en familie zou kunnen terugvinden (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 21 mei 2012, p. 10). Tot nog toe trok verzoekster zich luidens haar verklaringen af en toe terug op het appartement in Gori waar zij gedomicilieerd was (ibid., p. 11), waardoor haar familieleden haar uiteraard snel konden terugvinden. Verzoekster toont echter niet aan dat zij effectief heeft geprobeerd zich in een ander landsdeel te vestigen, terwijl zij nochtans uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat het erg makkelijk is om ergens een appartement te huren (stuk 3, gehoorverslag CGVS II, 28 juni 2012, p. 7). De Raad merkt op dat verzoekster haar bewering uit het verzoekschrift dat haar familieleden haar via de inschrijving van haar dochter op school via internet zou kunnen terugvinden en haar vrees om snel ontdekt te worden niet in het minst met objectieve gegevens ondersteunt, waardoor de commissaris-generaal kon besluiten dat verzoekster over een intern vlucht-alternatief beschikt.

2.6. De bovenstaande motieven volstaan om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN